Opłatę pocztową uiszczono ryczałtem.

ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

NR. 8 **Poznań, dnia 15 kwietnia 1936** **ROK 15**

Wydawca: **Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu**
ul. Rzeczypospolitej nr. 1 Telefon nr. 25-95

W poniedziałek, dnia 27 kwietnia 1936 r. o godz. 17,00 popołudniu odbędzie się na sali Koła Towarzyskiego w „BAZARZE" przy ul. Nowej 8

Doroczne Walne Zebranie

Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu

na które P. T. Członków Związku w myśl art. 10 statutu Związku niniejszem uprzejmie zapraszam.

Na porządku obrad:

1. Zagajenie.
2. Przeczytanie protokółu z ostatniego Walnego Zebrania.
3. Sprawozdanie z czynności Związku za rok 1935 (od 1. X. 1935).
4. Sprawozdanie kasowe Związku; organu p. t. „Życie Gospodarcze" oraz uroczystości jubileuszowych.
5. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej.
6. Przyjęcie bilansu i zatwierdzenie rachunku zysków i strat oraz udzielenie pokwitowania Zarządowi i Radzie.
7. Przedłożenie i zatwierdzenie budżetu na rok 1936.
8. Wybór członków Rady i Komisji Rewizyjnej w miejsce ustępujących.
9. Wolne głosy.

Zwracam uwagę, że w myśl art. 7 statutu Związku na Walnych Zebraniach członkowie indywidualni winni brać udział sobiście, firmy zaś i Związki przez pełnomocników.

Z poważaniem

Fr. Maciejewski

Prezes

Umowa zbiorowa.

Pomiędzy Okręgowym Związkiem Pracodawców Stow. zarej. w Poznaniu z jednej strony a związkami robotniczemi:

a) Związkiem Robotników i Rzemieślników Z. Z. P. w Poznaniu,

b) Związkiem Związków Zawodowych, Okręgowa Rada Zawodowa w Poznaniu,

c) Chrześcijańskiem Zjednoczeniem Zawodowem w Rzeczypospolitej Polskiej Poznań — Pomorze,

d) Centralnym Związkiem Rob. Przem. Chemicznego w Rzeczypospolitej Polskiej Okręg Poznań — Pomorze,

e) Związkiem Zaw. Robotników Przemysłu Spożywczego w Polsce,

f) Zjednoczeniem Zawodowem „Praca Polska" w Poznaniu

z drugiej strony, zawarto następującą umowę zbiorową:

§ 1.

W zakładach przemysłu chemicznego, spożywczego (z wyłączeniem wyrobu i rafinerji cukru, oraz z wyłączeniem przemysłu spirytusowego), galanteryjnego oraz w zakładach handlowych obowiązują następujące płace godzinne:

Kategorje pracowników	Poznań i gmina Luboń	Miasta powyżej 10 tysięcy mieszk.	Miasta poniżej 10 tysięcy mieszkańców oraz Kobylepole, Antoninek Czerwonak, Drawski Młyn	Gminy wiejskie
	zł	zł	zł	zł
1 Rzem. w 2 lat po wyucz.	0.61	0.58	0.55	0.52
2. „ od 2 - 4 lat „ „	0.73	0.69	6.66	0.62
3. „ ponad 4 lata „	0,82	0.78	0 74	0.70
4. „ żonaty kat. 2-ej otrzymuje płacę kat. 3-ej				
5. Robotn. przyuczony	0.61	0.58	0.55	0.52
6. „ zwycz. od 15 - 18 lat	0.29	0.28	0.26	0.25
7. „ „ „ 18 - 21 „	0.47	0.45	0.42	0.40
8. „ „ ponad 21 „	0.60	0.57	0.54	0.51
9. Robotnica od 15 - 18 lat	0.24	0.23	0.22	0.20
10. „ „ 18 - 21 „	0.29	0.28	0.26	0.25
11. „ ponad 21 lat	0.34	0.32	0.30	0.29
12. Woźnice otrzymują co wyżej wymienionych płac robotniczych tygodniowo więcej	2.50	2.40	2.25	2.15

§ 2.

Przy pracach na montażu poza obrębem miasta płaci się pracownikom fabrycznym i warsztatowym 15% ponad płace godzinne, pozatem otrzymują strawne i mieszkanie.

§ 3.

Taryfowe płace godzinne wymienione w § 1-szym są płacami minimalnemi dla odnośnych kategoryj pracowników. Płac tych nie wolno obniżać, mogą jedynie być podwyższone poszczególnym pracownikom w zależności od ich zdolności i okresu czasu przepracowanego w danym zakładzie pracy.

§ 4.

Płace akordowe i premjowe regulują poszczególne przedsiębiorstwa indywidualnie, przyczem gwarantuje się conajmniej stawki godzinne.

§ 5.

Celem właściwego zastosowania niniejszej taryfy w poszczególnych miejscowościach województwa poznańskiego, ustanawia się cztery klasy miejscowości.

Wyłącza się z pod działania niniejszej taryfy: Bydgoszcz miasto i powiat, Gniezno miasto i powiat, Inowrocław miasto i powiat, i powiaty: Wyrzysk i Szubin, ponieważ na ich terenie obowiązują taryfy miejscowe.

W myśl ustępu 1-go i 2-go niniejszego paragrafu należą:

Do klasy I-ej Poznań i Gmina Luboń.

Do klasy II-ej wszystkie miasta powyżej 10.000 mieszkańców.

Dd klasy III-ej wszystkie miasta poniżej 10.000 mieszkańców oraz Kobylepole, Antoninek, Czerwonak, Drawski Młyn.

Do klasy IV-ej Gminy wiejskie.

Klasa I stosuje płace wymienione w par. 1-szym.

Klasa II stosuje płace o 5% niższe.

Klasa III stosuje płace o 10% niższe.

Klasa IV stosuje płace o 15% niższe.

(Wyliczone stawki dla poszczególnych klas zobacz par. 1).

Umowa niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1936 r. na czas nieokreślony z jednomiesięcznem wypowiedzeniem pod koniec miesiąca kalendarzowego.

Poznań, dnia 31 marca 1936 r.

Okręgowy Związek Pracodawców stowarzyszenie zarejestrowane w Poznaniu.

(Podpisy).

*

§ 1.

Na podstawie umowy między Okręgowym Związkiem Pracodawców a Związkami Zawodowemi, od dnia 1 kwietnia 1936 r. obowiązują **w zakładach przemysłu metalowego** następujące płace godzinne:

Kategorje pracowników	Poznań i gmina Luboń	Miasta powyżej 10 tysięcy mieszk.	Miasta poniżej 10 tysięcy mieszkańców oraz Kobylepole, Antoninek Czerwonak, Drawski Młyn	Gminy wiejskie
	zł	zł	zł	zł
1. Rzem. w 2 lat po wyucz.	0.61	0.58	0.55	0.52
2. „ od 2 - 4 lat „ „	0.73	0.69	0.66	0.62
3. „ ponad 4 lata „	0.82	0.78	0.74	0.70
4. „ żonaty kat. 2-ej otrzymuje płacę kat. 3-ej				
5. Robotn. przyuczony	0.63	0.59	0 57	0.54
6. „ „ podczas montażu . .	0.66	0.63	0.59	0.56
7. „ zwycz. od 15 - 18 lat	0.29	0.28	0.26	0 25
8. „ „ „ 18 - 21 lat	0 47	0.45	0.42	0.40
9. „ ponad 21 lat	0.60	0.57	0.54	0.51
10. Robotnica od 15 - 18 lat	0.24	0.23	0.22	0.20
11. „ „ 18 - 21 „	0.29	0.28	0.26	0.25
12. „ ponad 21 lat	0.34	0.32	0.30	0.29

Inne artykuły umowy analogiczne z wyżej podanemi (to samo dotyczy i klas miejscowości).

Poznań, dnia 31 marca 1936 r.

(Podpisy).

Komasacja dodatków do podatków.

Niejednokrotnie w czasie rozmów Rządu z przedstawicielami życia gospodarczego, a zwłaszcza w toku prac t. zw. Komisji Martinowskiej, podnoszono skomplikowany system wielorakich dodatków do podatków zasadniczych, pobieranych na rzecz Skarbu Państwa jak i samorządu terytorjalnego. System taki nietylko powoduje przeciążenie szczupłego stosunkowo personelu skarbowego, lecz również utrudnia orjentację płatników co do ilości i wysokości płaconych przez nich danin.

Rozumiejąc i doceniając w pełni znaczenie tego problemu, Rząd w ramach prowadzonej przez siebie akcji gospodarczej postawił sobie jako jedno z zadań zniesienie, bądź scalenie dain i dodatków — tam, gdzie to będzie możliwe, bez zasadniczej reformy systemu podatkowego i systemu finansowania samorządu wymagającej głębszego przepracowania i dłuższego okresu czasu.

Akcja prowadzona w tym kierunku już w ciągu stosunkowo krótkiego czasu przyniosła rezultaty. Drogą wkalkulowania w zasadniczą stawkę podatkową zniesiono cały szereg dodatków na rzecz skarbu Państwa oraz samorządu. Zniesiono również kilka danin, mało efektywnych dla skarbu, a uciążliwych dla płatników.

Pełna lista zniesionych — w wyniku tych prac — danin i dodatków przedstawia się jak następuje: Zniesiono 11-cie dodatków, a mianowicie: 1. podatek od placów budowlanych, 2. nadzwyczajny podatek od niektórych zajęć zawodowych, 3. specjalny podatek od tantjem, 4. kryzysowy dodatek do podatku od nieruchomości, 5. kryzysowy dodatek do podatku dochodowego. 6. 15%-owy nadzwyczajny dodatek do podatków od nierochomości, przemysłowego i dochodowego, 7. nadzwyczajna danina majątkowa dla płatników podatku przemysłowego, 8. nadzwyczajna danina majątkowa dla płatników podatku od nieruchomości, 9. do-

datek samorządowy do podatku przemysłowego od obrotu, 10. 10%-owy dodatek do podatku przemysłowego na cele interwencji rolniczej oraz 11. opłata stemplowa od rachunków i kwitów, będąca w zasadzie niczem innem, jak dodatkiem do podatku od obrotu.

Uwzględniając 15%-owy dodatek pobierany odrębnie przy każdym z podatków poddanych komasacji stawek, liczba zniesionych dodatków wyniesie 13, stanowiąc temsamem poważne ułatwienie dla życia gospodarczego, umożliwiając lepszą orjentację co do faktycznej wysokości obciążenia podatkowego.

W tej chwili w zakresie spraw podatkowych, przepracowywane są w Ministerstwie Skarbu dalsze zagadnienia, zmierzające do usprawnienia administracji podatkowej.

Skarb. — Finanse

Informacje władz skarbowych przez Ubezpieczalnie o wysokości zarobków ubezpieczonych.

W związku z wydanym niedawno dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej, należy zwrócić szczególną uwagę na treść zmienionego art. 60 Ordynacji Podatkowej.

W myśl art. 60 par. 1 Ordynacji w nowem brzmieniu, instytucje ubezpieczeniowe, a zwłaszcza Ubezpieczalnie Społeczne, obowiązane są:

1) zezwalać organom władz skarbowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju akt, ksiąg, dokumentów i innych zapisków;

2) zezwalać na sporządzanie z nich odpowiednich odpisów i wyciągów, potrzebnych do wymiaru podatków;

3) dostarczać na pisemne żądanie władz skarbowych, wszelkich posiadanych danych i informacyj, potrzebnych do wymiaru podatków.

Przepis powyższy w dużym stopniu ułatwi urzędom skarbowym sprawdzenie istotnej wysokości zarobków osób ubezpieczonych, a tem samem nietylko uniemożliwi opłacanie zbyt niskiego podatku (przez zatajenie części wynagrodzenia), ale ponadto uniemożliwi też dość częste uchylanie się od obowiązku uiszczania t. zw. skumulowanego podatku dochodowego, t. j. obliczonego od łącznej sumy wynagrodzeń pobieranych równocześnie z kilku źródeł. Stopa podatkowa od zarobków razem wziętych jest bowiem przeważnie znacznie wyższa, aniżeli od poszczególnych wynagrodzeń.

Kary za nabycie świadectw przemysłowych po terminie.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło organizacje gospodarcze, iż w roku bieżącym nie uwzględni próśb o darowanie kar tym płatnikom, którzy świadectwa przemysłowe na rok 1936 wykupili po terminie, chociażby wykupno nastąpiło w okresie od 1 do 15 stycznia.

Kary stosowane będą wobec tych płatników, u których rewidenci skarbowi stwierdzili po 1 stycznia r. b. brak świadectwa przemysłowego i sporządzili protokóły. Płatnicy, którzy nabyli świadectwo po terminie, a ustrzegli się przed protokółem, są oczywiście wolni od kary. Urzędy skarbowe ściągnęły tylko od nich odsetki za zwłokę przy nabywaniu świadectwa.

Ordynacja Podatkowa przewiduje karę grzywny do wysokości trzykrotnej należności za świadectwo przemysłowe. Jak słychać, kary nakładane za nabycie świadectw po terminie będą w roku bieżącym łagodne i znacznie niższe od przewidzianej ustawą wysokości. Niemniej tendencją władz skarbowych jest, aby świadectwa przemysłowe w przyszłości nabywane były w terminie, a więc przed 1 stycznia każdego roku.

Amnestja a przestępstwa podatkowe.

Ustawa 26 marca 1935 r. o amnestji przewiduje jedynie amnestję w sprawach skarbowych, w których postępowanie nie zostało jeszcze wszczęte spowodu nieujawnienia przestępstwa. Możliwość zastosowania amnestji zależy od spełnienia dwóch warunków: dokonania przez sprawcę czynności, przewidzianych w art. 2 ustawy w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia jej w życie oraz dokonania ich przed ujawnieniem przestępstwa, przyczem warunki te muszą zachodzić równocześnie (wyrok izby karnej Sądu Najwyższego IK. 773/35).

Wyciągi z rachunku a opłata stemplowa.

N. T. A. wydał w dniu 21 stycznia br. l. rej. 9022/32 orzeczenie, wyjaśniające, że uznanie w osobnem piśmie salda debetowego przez odbiorcę wyciągu z rachunku bieżącego nie podlega opłacie stemplowej.

Wyłączenie z pod ryczałtu podatku obrotowego.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 10. II. 1936 r. L. D. 36301/4/36 wyjaśniło, że wykreślenie przedsiębiorstwa z pośród przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek nastąpić winno równocześnie z wydaniem orzeczenia karnego, zaliczającego przedsiębiorstwo do świadectwa przemysłowego kategorji wyższej od przewidzianych w § 1 rozporządzenia. Z chwilą wykreślenia przedsiębiorstwa z pośród przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek przedsiębiorstwo winno być pociągnięte do opłacania podatku przemysłowego od obrotu na zasadach ogólnych. O wykreśleniu z pośród przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek, należy niezwłocznie zawiadomić płatnika, tudzież odpisać zryczałtowany podatek oraz przypisać zaliczki. Kwoty wpłacone tytułem zryczałtowanego podatku należy zarachować na poczet zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu na bieżący okres podatkowy.

3% pożyczka Inwestycyjna jako wadja.

W myśl art. 6 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o upoważnieniu ministra skarbu do wypuszczenia wewnętrznej Pożyczki Inwestycyjnej, obligacje 3-procentowej Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej mają wszelkie prawa papierów pupilarnych i mogą być używane do składania na kaucje cywilne i wojskowe.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu komunikuje, że obligacje wymienionej pożyczki mogą być bez żadnych ograniczeń przyjmowane przez władze i urzędy państwowe jako wadja na zabezpieczenie wszelkiego rodzaju umów lub zaliczek, wypłacanych na dostawy i roboty rządowe, jak również na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych. Wartość depozytową (kaucyjną i wadjalną) obligacyj ustalona została na 65 zł. za 100 zł. wartości imiennej.

Domicylowanie weksla.

Wedle art. 4, 101 prawa wekslowego, weksel może być płatny nietylko u dłużnika, lecz także u osoby trzeciej, a to bądź w miejscu zamieszkania dłużnika (trasata, wystawy), bądź w innem miejscu. Takie oznaczenie płatności u trzeciej osoby zowie się demicylowaniem, czyli umiejscowieniem weksla.

Sąd Najwyższy w wyroku z 9 listopada 1934 r. C. III. 375/32 (Zb. 1935, poz. 202) wyjaśnił, że wymienienie w tekście weksla obok brzmienia nazwy banku, jego siedziby, ma charakter umiejscowienia. Okoliczność, że weksel zdyskontowano w banku, że w tekście weksla umieszczone było słowo „płatny", i że akceptant zamieszkiwał na wsi, może świadczyć o zgodzie wystawcy na umiejscowienie weksla.

Sąd Najwyższy w wyroku z 17 kwietnia 1935 r. C. II. 3064/34 wyjaśnił, że posiadacz weksla in blanco nie ma prawa zamieszczać na nim domicylu bez wiedzy i woli dłużnika wekslowego, gdyż prawo posiadacza weksla in blanco do wypełnienia go nie rozciąga się na prawo zamieszczenia domicylu, bo domicyl nie jest istotnym wymogiem weksla i nie stanowi jakiejś luki na wekslu (art. 4 prawa wekslowego), a zamieszczenie domicylu na niewypełnionym blankiecie wekslowym niezgodne z wolą osób, które ten blankiet podpisały, jest równoznaczne z nieprawnem wypełnieniem, które zachodzi także wówczas, jeżeli wypełnienie uskutecznił wprawdzie uprawniony do wypełnienia, atoli w sposób sprzeczny z wyraźną lub dorozumianą wolą stron. Zgoda na umiejscowienie jest tembardziej potrzebna, jeżeli przez umiejscowienie nastąpi zmiana płatności weksla i w następstwie zmiana miejscowości właściwości sądu, przed który zobowiązanych z weksla należałoby zapozonać oraz zmiana miejsca, w którym ma nastąpić przedstawienie weksla i założenie protestu. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z 22 czerwca 1934 r., C. II. 721/34. Jednak w wyroku z 12 grudnia 1934 r., C. II. 1930/34 orzekł Sąd Najwyższy, że dłużnik wekslowy, który pozostawia bez odpowiedzi zawiadomienie wierzyciela o zamierzonem domicylowaniu weksla, poczytany być może za zgadzającego się na ten zamiar wierzyciela.

Bezprawne wypełnienie weksla in blanco.

Wedle art. 2 prawa wekslowego, kto umieścił podpis na dokumencie, który nie zawierał wszystkich cech weksla (jest to t. zw. weksel in blanco) odpowiada wekslowo, chyba, że udowodni, że dokument później wypełniono niezgodnie z jego wolą. Wobec nabywcy w dobrej wierze, na którego weksel przeszedł po wypełnieniu, odpowiada pomimo nieprawnego wypełnienia.

Sąd Najwyższy w wyroku z 8 maja 1934 C. II. Pw. 3008/33 (Zb. 1935, poz. 3) orzekł, że nabywca weksla in blanco winien poinformować się u wystawcy co do umówionego z wierzycielem terminu płatności weksla, w przeciwnym bowiem razie byłoby wypełnienie weksla przez nabywcę późniejszym terminem płatności nieprawne, samo zaś nabycie tego weksla chociażby ubrane w formę indosu — nabyciem drogą pozawekslową.

Projekt nowelizacji rozporządzenia o przedsiębiorstwach o większym rozmiarze.

Dotychczasowe rozporządzenie wykonawcze z r. 1934 do kodeksu handlowego w kwestji ustalenia kryterjów, które z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych mają być uważane za przedsiębiorstwa większych rozmiarów (z czem łączy się obowiązek rejestracji), zawierało istotne luki, nie normując odnośnego postępowania ustalającego w stosunku do przedsiębiorstw nowopowstałych, oraz w stosunku do przedsiębiorstw, co do których orzeczenia o podatku obrotowym nie nabrały prawomocności. Na wniosek Związku Izb Przemysłowo - Handlowych Rząd przygotowuje odnośną nowelę, która, miejmy nadzieję, usunie powyższe dotkliwe luki dotychczasowego rozporządzenia.

Płatność podatków w kwietniu.

W kwietniu b. r. płatne są następujące podatki:

1) do 25 kwietnia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1936, w wysokości podatku przypadającego od obrotu, osiągniętego w marcu przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I—V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

2) do dnia 15 kwietnia pierwsza rata półroczna podatku dochodowego od uposażeń z tytułu różnicy, wynikającej z kumulacji uposażeń otrzymanych w ciągu 1935 r. bez względu na ich łączną wysokość od różnych służbodawców, bądź otrzymanych od jednego służbodawcy — dwu lub więcej wynagrodzeń perjodycznych, lub perjodycznych jednorazowych, o ile roczna suma tych wynagrodzeń przekracza 4.800 zł;

3) do 7 kwietnia — podatek dochodowy od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych przez służbodawcę w marcu 1936 r.;

4) do dnia 30 kwietnia — zaliczka na poczet nadzwyczajnej daniny majątkowej w pierwszej grupie kontyngentowej (rolnictwo);

5) do dnia 30 kwietnia — pierwsza rata półroczna podatku gruntowego za r. 1936;

6) do dnia 30 kwietnia — pierwsza rata półroczna podatku od lokali za r. 1936;

7) do 5 kwietnia — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 do 31 marca 1936 r.; do 20 kwietnia — podatek pobierany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni kwietnia.

Ponadto płatne są w kwietniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Nowe zasady rachunkowości podatkowej.

Ministerstwo Skarbu prowadzi obecnie energiczne prace przygotowawcze i studja nad wprowadzeniem w życie nowych zasad rachunkowości podatkowej, upraszczającej technikę poboru podatków.

Nowy system zrywa z dotychczas stosowanemi w rachunkowości podatkowej księgami bierczemi i wprowadza na ich miepsce kartoteki i księgowość przebitkową. Zasady systemu są następujące: 1) księgi biercze zastępuje się kartotekami ;2) zapisywanie wpłaty podatku na koncie płatnika odbywa się bieżąco, z chwilą zgłoszenia się płatnika do kasy, przed pobraniem należności; 3) pokwitowanie na wpłaconą sumę wypełnia się drogą przebitki z chwilą wpisania wpłaty na koncie płatnika. Równocześnie też wypełnia się odcinek dziennika kasowego.

Wprowadzenie nowego systemu rachunkowości mieć będzie doniosłe znaczenie dla płatników, da im bowiem pewność, że kwota pobrana przez kasę skar-

bową zostanie natychmiast odkontowana i nie będzie wypadku powtórnego żądania zapłacenia należności. Jednoczesne dokonanie zapisu na kilku dokumentach znacznie skróci czas potrzebny na załatwienie sprawy przy okienku kasowem. Odpadnie również możliwość błędnego zapisu kwoty wpłaconej.

Wspomnieć tu jeszcze należy, że reforma systemu księgowości przyczyni się niewątpliwie do usprawnienia pracy urzędów skarbowych równie żw działach wymiarowym i egzekucwńnym.

Nadwyżka budżetowa w marcu.

Prowadzona ostatnio konsekwentnie przez Rząd polityka równowagi budżetowej, dała widoczne rezultaty w marcu b. r.

Rezultaty te wyraziły się w nadwyżce, sięgającej 600 tys. zł., dochodów skarbowych nad wydatkami. Trzeba tu zaznaczyć, że jest to pierwsza miesięczna nadwyżka budżetowa od listopada 1930. Zapewnienia ze stron rządowych idą w tym kierunku, że bezpośrednio po uzyskaniu równowagi budżetowej, a więc w niedługim czasie, Rząd uczyni wszystko celem uaktywnienia życia gospodarczego i zwiększenia dochodu społecznego.

Niewątpliwie w tem ostatniem leży .istota rzeczy. Bez zwiększenia rentowności i dochodu społecznego, równowaga budżetowa nie będzie mogła okazać się zjawiskiem stałem, a ściąganie podatków będzie odczuwane jako coraz uciążliwsze drenowanie rynku pieniężnego.

Handel zagraniczny.

O ścisłe przestrzeganie postanowień polsko-niemieckiego układu gospodarczego.

Wobec częstych przypadków uiszczania należności za towar przez firmy polskie niemieckim dostawcom poza ramami Układu Gospodarczego z dn. 4. XI. 1935 r. i wypływającej z tego dla importera polskiego konieczności ponownego uiszczenia wartości towaru w clearingu, oraz wobec faktu stale powtarzającego się pobierania kosztów przewozu towarów do granicy polsko - niemieckiej za zaliczeniem kolejowem lub pocztowem, gdzie firma polska zmuszona jest również powtórnie wykładać sumę kosztów w clearingu, Komisje Rządowe Polska i Niemiecka na wspólnej sesji z dnia 16—18 marca br. postanowiły, że tam, gdzie nastąpiła sprzeczna z Umową zapłata w dewizach za niemieckie dostawy towarowe, Oddział Berliński Zahanu porozumiewać się będzie bezpośrednio z Urzędem Rzeszy dla Gospodarki Dewizowej, celem zwrotu firmom polskim dewiz, wpłaconych za towar poza rozrachunkiem. Należność natomiast dostawcy niemieckiego, wpłacona przez firmę polską drugi raz w clearingu, zostanie przekazana do wypłaty niemieckiemu dostawcy przez Niemiecką Kasę Rozrachunkową dopiero wtedy, gdy nastąpi zwrot polskiemu importerowi sumy, wpłaconej poza rozrachunkiem clearingowym.

Fakturowanie towarów wywożonych do Niemiec.

Wobec tego, że eksport do Niemiec musi być fakturowany w markach niemieckich, co w wypadku dewaluacji mogłoby narazić eksporterów na poważne straty, Związek izb przemysłowo - handlowych wyjaśnia, iż obawy te są bezpodstawne. Umowa handlowa polsko-niemiecka z 4 listopada 1935 r. nie przewiduje bowiem fakturowania eksportu polskiego do Niemiec w markach niemieckich. Wobec tego eksporter polski może dowolnie wybierać walutę, w której zamierza fakturować towar; wybór tej waluty zależy wyłącznie od porozumienia importera niemieckiego z eksporterem polskim; żaden nacisk ze strony władz państwowych niemieckich nie powinien tu mieć miejsca.

Porozumienie z Niemcami w sprawie tranzytu.

W wyniku dłuższych rozmów dyplomatycznych, dnia 7 kwietnia doszło do zasadniczego porozumienia między Niemcami a Polską w sprawie należności przysługujących Polsce z tytułu niemieckiego tranzytu do Prus Wschodnich. W myśl tego porozumienia Niemcy bieżące opłaty uskuteczniają bezzwłocznie. Sumy przeznaczone przez Niemcy na opłatę tranzytu są jednak niskie (1,5 milj. mk. miesięcznie) i odpowiadają mniejwięcej obecnym kosztom ograniczonego tranzytu. Niemcy wysuwają, nie rozpatrywany dotąd, postulat obniżki kosztów tranzytu.

Odnośnie zaległych należności Niemcy uznały ich słuszność i zobowiązały się je wyrównać.

Bliższe szczegóły w tej sprawie wkrótce zostaną ustalone.

Transport, Poczta.

Inkaso pocztowe w obrocie wewnętrznym.

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów nr. 4/1936 ogłoszono regulamin o zleceniach pocztowych w obrocie wewnętrznym, który zawiera szereg doniosłych przepisów dla świata gospodarczego.

Regulamin ten omawia sposób protestowania weksli za pośrednictwem poczty. Dopuszcza on możliwość zapłaty weksla przez któregokolwiek z dłużników. Listonosze obowiązani są przyjmować zaofiarowaną część sumy wekslowej. W braku osobnego oznaczenia miejsca płatności i miejsca wystawienia weksla uważać należy za miejsce płatności adres figurujący obok nazwiska wystawcy. Urząd pocztowy obowiązany jest dążyć do odszukania lokalu przedsiębiorstwa, albo mieszkanie dłużnika. Protest należy sporządzić nawet w tych wypadkach, gdy dłużnikowi wdrożono postępowanie ugodowe, lub ogłoszono upadłość. Dla uniemożliwienia nadużyć polegających na wpisywaniu żyr, po sporządzeniu protestu, protest musi być przyklejony tuż pod ostatnim podpisem tak, by nie było wolnych miejsc.

Powyższy regulamin wszedł w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Targi i Wystawy.

Rozmieszczenie działów na Targach Poznańskich.

W roku bieżącym nastąpiła na Targach Poznańskich zmiana rozdziału stoisk. Ze względu na ogromny wzrost działu samochodowego, został on przeniesiony do największej hali, jaką Targi posiadają i wogóle największej w Polsce hali, jaką jest pawilon 1, tak zwana „hala ciężkiego przemysłu". W pałacu targowym tj. pawilonie 17 na parterze znajduje się przemysł biu-

rowy, chemiczny i spożywczy, na I piętrze chałupnictwo, wynalazki, reklama i zdobnictwo. W wieży górnośląskiej znajduje się przemysł drogowy i metalowy, a na I piętrze wieży górnośląskiej (pawilon 15) nowości patentowe. W hali maszyn umieszczono przemysł metalowy. W pawilonie po lewej stronie przy wejściu głównem przemysł alkoholowy. Wzdłuż ulicy M. Focha w halach 5, 6, 7 wystawiają obce państwa. Oprócz tego znajduje się tam wystawa ochrony pracy i motoryzacji. W westybulu reprezentacyjnym będzie przemysł ludowy i meble; w pawilonie 9 ogólnopolskie targi rzemieślnicze, w pawilonie 12 przemysł elektrotechniczny i radjowy. Razem zapełnionych jest 17 hal o powierzchni podłogi 48.000 mkw.

Oficjalny udział Belgów w Targach Poznańskich.

Premjer Van Zeeland polecił zawiadomić Targi Poznańskie, że bierze oficjalny udział w Targach. Na udział ten złożą się Instytut Handlu Zagranicznego w Brukseli, Państwowy Urząd Turystyczny i Targi w Brukseli. W związku z tradycyjną przyjaźnią polsko-belgijską i przyjazdem Premjera Van Zeelanda do Polski, Targi Poznańskie z radością powitały decyzję Rady Ministrów w Brukseli.

Udział Marokka i Tunisu w Targach Poznańskich.

Konsul Generalny R. P. w Marsylji zakomunikował Targom Poznańskim, że Państwowy Instytut Eksportowy Rządu Marokka z siedzibą w Casablance, oraz odnośny Wydział Rezydencji w Rabat w Tunisie, postanowili przyjąć zaproszenie Targów Poznańskich do udziału (26 kwietnia — 3 maja 1936 r.). Pod tym względem interwencja Konsula Honorowego R. P. w Rabacie p. Orliac u Generalnego Rezydenta francuskiego p. Peyroutou doprowadziła do uzgodnienia decyzji.

Dział motoryzacji na Targach Poznańskich.

W ramach tegorocznych Targów Poznańskich (26 kwietnia — 3 maja) odbędzie się wystawa, której celem jest propaganda motoryzacji. Zagadnienie to, które napróżno od lat kilku oczekuje radykalnych pociągnięć, co pewien czas ogniskuje znowu uwagę całego społeczeństwa. Wydaje się, że sprzeczne opinje, panujące co do sposobu rozwiązania tej sprawy, są jednakże wszystkie zgodne z tem, że należy coś czynić, a sprzeczności nie mogą wogóle prowadzić do bezwładu. Dlatego też wszelkie przajawy aktywności propagandowej pod tym względem społeczeństwo wita z radością. Dział motoryzacji na Targach Poznańskich urządzany będzie przez Ligę Dorgową, której prezes hr. Stefan Tyszkiewicz na Naradzie Gospodarczej sprecyzował w bardzo jasny sposób drogę wiodącą do możliwego dla Polski rozwiązania tej sprawy. Wchodząc w okres realizacji uchwał Narady Gospodarczej, będzie można na Targach Poznańskich ujrzeć te wszystkie projekty, jakie uchwały te znamionują. W ten sposób antycypować będziemy rozwój tego zagadnienia w Polsce, oglądając eksponaty działu motoryzacyjnego na Targach Poznańskich.

Złoty Puhar Targów Poznańskich.

W związku z tegorocznemi Targami Poznańskiemi Turing-Klub R. P. organizuje Ogólnopolski Zjazd Samochodowy do Poznania, który obejmie łańcuchowy raid krajoznawczy po Wielkopolsce. Wśród wielkiej ilości nagród wybija się na pierwsze miejsce ufundowany przez Targi Złoty Puhar Targów Poznańskich jako nagroda przejściowa dla tej dorocznej imprezy. Spodziewany jest udział około 400 uczestników. Ze względu na największy, jaki się dotychczas odbył w Polsce, Salon Samochodowy przy Targach Poznańskich (26 kwietnia — 3 maja), w którym będzie reprezentowanych 38 fabryk samochodów, zainteresowanie zarówno raidem, jak i Salonem jest ogromne i z najdalszych zakątków Polski zapowiedziano przybycie zarówno licznych uczestników raidu jak i nabywców samochodów.

Wystawa Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego.

Zagraniczna prasa fachowa oraz sfery gospodarcze okazują duże zainteresowanie pierwszą wystawą branżową w Polsce. Zarząd W. M. El. otrzymał od szeregu poważnych przedsiębiorców zagranicznych propozycje nawiązania ścisłego kontaktu. W pierwszym rzędzie, spodziewany jest duży zjazd przedstawicieli sfer przemysłowych, handlowych i całego życia gospodarczego, a przedewszystkiem wielkich importerów zagranicznych.

Spewnością rozważane będą możliwości ekspansji polskiego przemysłu metalowego przetwórczego, elektrotechnicznego i radjotechniki — na rynki zagraniczne.

Rzeczą bardzo atrakcyjną, a zarazem pouczającą będą na W. M. El. „dni" poszczególnych grup przemysłowych.

Zorganizowane zostaną więc: „dzień polskiej maszyny rolniczej", „dzień polskiego samochodu", „dzień polskiej obrabiarki" i szereg innych.

W ten sposób Wystawa będzie zawsze żywa, wzbudzi większe zainteresowanie, a pozatem da lekcje poglądowe użycia i stosowania różnych maszyn i przedmiotów w procesach wytwórczych i w życiu codziennem.

Sfery fachowe są bardzo zainteresowane takiem podejściem organizacyjnem, szereg Związków fachowych i branżowych, które już postanowiły urządzić wycieczki na W. M. El. poznają bardzo dokładnie i wszechstronnie interesujące ich przedmioty właśnie na takich „dniach". Bowiem wówczas cała Wystawa żyć będzie pod znakiem danej grupy, a na specjalnem boisku odbywać się będą pokazy wytworów jej branży.

W planach Wystawy Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego przewidziany został teren w kształcie areny dla dokonywania pokazów maszyn w ruchu i w czasie pracy. Dzięki temu, szerokie rzesze zwiedzających ujrzą maszyny rolnicze, środki komunikacji mechanicznej, pompy, obrabiarki i inne maszyny w ruchu i w czasie pracy.

Tak zorganizowane pokazy, odegrają poważną rolę dydaktyczną i wykażą wszechstronne możliwości zastosowania wielu maszyn.

Różne.

Czy spadły ceny?

Sfery miarodajne zbierają materjały, wykazujące rezultaty akcji zniżki cen, prowadzonej w ostatnim czasie. M. in. chodzi tu o wykazanie, o ile dało się odczuć zniżką cen kartelowych i czy mogła ona wpłynąć na zmianę kalkulacji w przemyśle przetwórczym.

W związku z tem władze zwróciły się do nas z następującemi trzema pytaniami:

1) Czy dało się zauważyć zwiększenie się zbytu na towary, których ceny zostały ostatnio obniżone?
2) Czy dało się zauważyć, że w związku z obniżką ceny towaru nastąpiło pogorszenie się jakości danego towaru?
3) Czy rozwiązanie odnośnych karteli w przemyśle przetwórczym spowodowało zniżkę ceny ich wyrobów?

Prosimy PT. Członków o bezzwłoczną odpowiedź na te pytania, w wypadku, gdy posiadają w swej branży odpowiednie dane, o treści zarówno pozytywnej, jak i negatywnej.

Dostateczna ilość odpowiedzi pozwoli nam materjał odpowiednio usystematyzować i konkretnie przedstawić uzasadnione postulaty naszych członków.

Odpowiedzi prosimy kierować do nas do dnia 18-go b. m., gdyż 20-go musimy ze swej strony przedstawić sprawę w Województwie.

Kontakt handlowy z Lubelskiem.

Jesteśmy w posiadaniu pisma poważnej spółdzielni z Lublina. Stale rozrastająca się spółdzielnia chce szczególnie forsować wyroby przemysłu wielkopolskiego. Już obecnie zdołała ona nawiązać szereg stałych kontaków z poważnemi firmami tutejszemi. Obecnie za naszem pośrednictwem zwraca się do innych przedsiębiorstw z propozycją nawiązania bliższych stosunków. Podobnie spółdzielnia wyraża gotowość udzielania daleko idących informacyj, dotyczących rynków zbytu w woj. lubelskiem, oraz możliwości nabywczych tamtejszej ludności.

Adres Spółdzielni: Chrześcijańska Spółdzielnia Handlowa „Zjednoczenie", Lublin, ul. św. Duńska 10.

Ustawy, rozporządzenia.

Dz. U. R. P. Nr. 22 z 30 marca 1936 r. (poz. 178) przynosi rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu **o przyznaniu ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych** XV Międzynarodowym Targom w Poznaniu, VII Targom Katowickim i Rzemieślniczej Wystawie — Targom w Łodzi.

Dz. U. R. P. z 31 marca 1936 (nr. 23 poz. 185) przynosi **ustawę skarbową na okres od 1 kwietnia 1936 r. do 31 marca 1937 r.**

Dziennik Ustaw R. P. Nr. 24 z dnia 31 marca 1936 r. przynosi, pod poz. 194, rozporządzenie Ministra Skarbu **o wypuszczeniu I-serji 4% państwowej renty złotej.**

Sprawy przemysłu mydlarskiego.

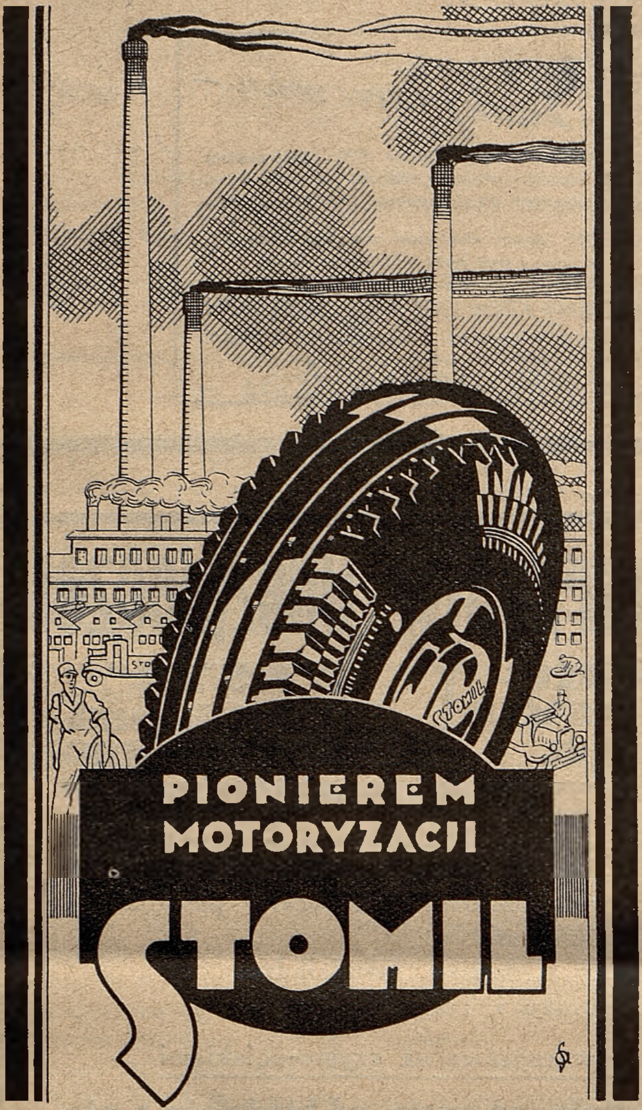
W wyniku wszechstronnych pertraktacyj, przeprowadzonych z Centralnym Związkiem Przemysłu Mydlarskiego w Warszawie, zdołał Związek Fabrykantów zapewnić dla swych członków dostateczny przydział surowców pochodzenia zagranicznego.

Wielkość i podział kontyngentów surowcowych został ustalony w ramach grupy przemysłu mydlarskiego Związku Fabrykantów.

Dalsze starania Związku pójdą w kierunku zapewnienia, by surowiec w określonych kontyngentach, na czas i po ustalonych cenach dostarczany był zrzeszonym w Związku fabrykantom. Jednocześnie czyni Związek starania o obniżenie cen niektórych surowców krajowych, które przewyższają znacznie, a bez dostatecznej podstawy, ceny surowców zagranicznych. Ostatnie podwyżki przeprowadzone w tych surowcach podważyły poważnie rentowność fabryk mydła.

Związek Fabrykantów zrzesza Przedsiębiorstwa wszystkich branż.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna Sp. z o. o., Poznań, ul. Strzałowa 2a
Redaktor odpowiedzialny: Dyrektor Franciszek Łyczywek.